

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 486/2018-63

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Kubinom, Štefánikova 15, Bratislava, proti (i) rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7Csp/24/2017 z 12. júla 2017 a (ii) rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/220/2017 z 29. novembra 2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. marca 2018 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy rozhodnutiami všeobecných súdov v civilnom spore. Sťažovateľka žiada napadnuté rozhodnutia zrušiť s tým, že vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Vo februári 2008 uzavrel právny predchodca sťažovateľky (banka) ako veriteľ so žalovanou ako dlžníčkou zmluvu o úvere. Súčasťou zmluvy o úvere boli aj všeobecné obchodné podmienky, ktoré obsahovali rozhodcovskú doložku. Žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním úveru, 12. októbra 2009 došlo k predčasnej splatnosti úveru a 17. októbra 2011 podala banka na rozhodcovský súd žalobu, ktorou sa proti žalovanej domáhala zaplatenia zostatku úveru. Rozhodcovský súd návrhu vyhovel rozsudkom zo 7. júna 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 26. augusta 2013. Pohľadávka banky bola následne viacnásobne postúpená na základe zmlúv o postúpení pohľadávok.

3. Jedným z právnych predchodcov sťažovateľky bol 31. mája 2015 podaný návrh na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku. Uznesením okresného súdu z 22. júna 2015 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, čo súd odôvodnil tým, že rozhodcovská doložka je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná. Na odvolanie právneho predchodcu sťažovateľky bolo uznesenie okresného súdu potvrdené uznesením krajského súdu z 30. septembra 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13. januára 2016. Následne uznesením okresného súdu zo 7. marca 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 17. mája 2016, bolo exekučné konanie zastavené.

4. Sťažovateľka sa následne žalobou podanou na okresnom súde 10. mája 2017 domáhala na základe zmluvy o úvere z februára 2008 proti žalovanej zaplata zostatku úveru [REDAKOVANÉ] s príslušenstvom. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľky zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že už došlo k uplynutiu premlčacej doby na vymáhanie pohľadávky, pričom na premlčanie bol povinný podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) prihliadnúť aj bez námietky žalovanej. Súd vychádzal z toho, že najneskôr 13. novembra 2009 začala plynúť premlčacia lehota a plynula až do 16. októbra 2011, keďže 17. októbra 2011 podaním žaloby na rozhodcovský súd došlo k prerušeniu jej plynutia. Premlčacia lehota potom opätovne začala plynúť 14. januára 2016, dňom nasledujúcim právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keď žalobcovi muselo byť zrejmé, že rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilý byť podkladom exekúcie. Opätovne došlo k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty až podaním žaloby na súd 10. mája 2017. Z toho okresný súd dospel k záveru, že nárok sťažovateľky sa uplynutím trojročnej doby ako celok premlčal.

5. Proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľka odvolala a argumentovala tým, že premlčacia doba spočívala až do právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie, a nie do právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Krajský súd rozhodnutie okresného súdu napadnutým rozsudkom potvrdil. Dospel však k inému právnemu názoru, podľa ktorého pokiaľ v exekučnom konaní bol rozhodcovský rozsudok označený za nulitný z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, premlčacia doba v priebehu rozhodcovského a následného exekučného konania vôbec nespočívala. Správnosť tohto názoru dokumentoval odkazom na ďalšie rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach a odkazom na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 572/2017. Krajský súd teda dospel k záveru, že podľa § 112 Občianskeho zákonníka plynutie premlčacej doby nespočíva, ak je nárok uplatnený na rozhodcovskom súde, ktorý bol dojednaný v doložke, ktorá je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná.

III.

6. Sťažovateľka nesúhlasí so závermi všeobecných súdov. Rozhodnutie krajského súdu považuje za arbitrárne, keďže nebola ústavne konformne interpretovaná kogentná norma § 112 Občianskeho zákonníka. Podľa sťažovateľky ústavne konformný je výklad, podľa ktorého premlčacia doba počas rozhodcovského konania spočívala. Záver krajského súdu považuje za absurdný, keďže vedie k tomu, že akýkoľvek veriteľ by musel dlžníka, s ktorým si dohodol rozhodcovskú doložku, žalovať nielen na rozhodcovskom, ale aj všeobecnom súde, ktorý skúma príslušnosť rozhodcovského súdu

len na námietku žalovaného. Za rovnako arbitrárne sťažovateľka považuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu.

7. Krajský súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti odkázal na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd uviedol, že v žiadnom prípade nemožno hovoriť o arbitrárnosti rozhodnutia, pričom poukázal na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 572/2017 a to, že ústavný súd o neústavnosti § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa rozhodol až po jeho rozhodnutí.

IV.

8. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je arbitrárny alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od vecí samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 352/06). Z judikatúry ESĽP vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

9. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou napáda ústavnú nekonformnosť dvoch samostatných právnych názorov všeobecných súdov. Na strane jednej je to rozhodnutie okresného súdu, pre ktoré bolo z hľadiska spočívania premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka podstatné rozlíšenie účinkov uznesenia súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie a uznesenia o zastavení exekučného konania. Na strane druhej ide o právny názor krajského súdu, podľa ktorého pokiaľ v exekučnom konaní bol rozhodcovský rozsudok označený za nulitný z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, premlčacia doba v priebehu rozhodcovského a následného exekučného konania vôbec podľa § 112 Občianskeho zákonníka nespočívala.

IV.1. K právnemu názoru okresného súdu:

10. Zákonné právo v § 44 ods. 3 Exekučného poriadku stanovuje, že súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore preskúma, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva spĺňa podmienky ustanovené právnymi predpismi, a ak dospeje k záveru, že táto podmienka nie je splnená, žiadosť o udelenie poverenia zamietne. K tomuto rozhodnutiu došlo aj v prípade sťažovateľky, keďže exekučný súd návrh právneho predchodcu sťažovateľky, ktorý bol podaný 31. mája 2015, uznesením z 22. júna 2015 zamietol, pričom toto uznesenie bolo potvrdené uznesením odvolacieho súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13. januára 2016. Zákonné právo ďalej v § 44 ods. 4 Exekučného poriadku stanovuje,

že ak je právoplatné uznesenie, ktorým sa žiadosť o udelenie poverenia zamietajú, súd exekučné konanie zastaví. K tomu došlo právoplatnosťou ďalšieho uznesenia 17. mája 2016.

11. V konaní nebolo sporné, že trojročná premlčacia doba plynula od 13. novembra 2009 do 16. októbra 2011. Pre okresný súd nebolo sporné, že plynutie premlčacej doby bolo prerušené od 17. októbra 2011 do 14. januára 2016 a následne premlčacia doba plynula od 15. januára 2016 do 9. mája 2017. Podľa sťažovateľky je tento názor ústavne nekonformný, keďže k opätovnému začatiu plynutia premlčacej doby nemalo dôjsť 15. januára 2016, ale až 17. mája 2016, čo by pri podaní žaloby na okresnom súde 9. mája 2017 nemalo za následok uplynutie trojročnej premlčacej doby. Podľa právneho názoru okresného súdu premlčacia doba prestala spočívať potom, ako nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

12. Z hľadiska sťažovateľkou namietaného porušenia základných práv je podstatné, či tento názor okresného súdu je svojvoľný pre zjavné pochybenie alebo omyl v posudzovaní obsahu aplikovaných právnych noriem. V tomto prípade ide o aplikáciu § 112 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie; to platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia. Podľa odôvodnenia okresného súdu do nespočívania premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka nepatrí obdobie po právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, teda premlčacia doba znova začala plynúť 14. januára 2016, a nie ako tvrdila sťažovateľka 18. mája 2016 potom, ako nadobudlo právoplatnosť uznesenie o zastavení exekučného konania. Právny názor okresného súdu bol zdôvodnený stroho tak, že sťažovateľke muselo byť už právoplatnosťou rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia zrejmé, že rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom.

13. Právny názor okresného súdu, i keď stroho odôvodnený, nemožno považovať za taký, že by jeho základom bol arbitráry právny výklad. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka ak veriteľ právoplatne priznané právo uplatní návrhom na výkon rozhodnutia, premlčacia doba neplynie od tohto uplatnenia po dobu tohto konania. Je zrejmé, že okresný súd svoj právny názor postavil na tom, že toto uplatnenie trvá do právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, a nie až do právoplatnosti uznesenia o zastavení exekučného konania, a to z toho dôvodu, že už právoplatným zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia muselo byť sťažovateľke zrejmé, že rozhodcovský rozsudok nemôže byť podkladom na exekúciu jej pohľadávky. Z tohto výkladu okresného súdu je zrejmé, že okresný súd sa s otázkou premlčania vysporiadal výkladom, v ktorom zdôraznil vedomosť sťažovateľky, že ňou predložený rozhodcovský rozsudok nemôže byť podkladom pre exekúciu. Takýto výklad je v súlade s účelom premlčania ako inštitútu, ktorý má viesť k včasnému uplatneniu občianskoprávných nárokov tak, aby bola umožnená efektívna procesná obrana dlžníka, osobitne spotrebiteľa. Okresný súd sa pri svojej právnej úvahe musel vyrovnáť s pomerne nekonzistentnou úpravou vtedy platného Exekučného poriadku, ktorý rozlišoval medzi zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 ods. 3 Exekučného poriadku), a z pohľadu ústavného zjavne nadbytočným ďalším rozhodovaním o zastavení exekučného konania (§ 44 ods. 4 Exekučného poriadku). Pri výklade § 112 Občianskeho zákonníka okresný súd nezdôraznil formálne skončenie exekučného konania, ale

materiálnu vedomosť sťažovateľky o tom, že ňou predložený exekučný titul nie je spôsobilý na exekúciu. Výklad okresného súdu sa neobmedzuje len na gramatickú metódu, no sleduje účel normy obsiahnutej v § 112 Občianskeho zákonníka. Preto ho nemožno považovať za arbitráry.

14. V tejto súvislosti treba poznamenať, že okresný súd v súvislosti s výkladom, ku ktorému dospel, odhliadal od ďalších skutočností, ktorými sa v spotrebiteľskom spore mal zaoberať a ktoré mohli viesť k zisteniu toho, že sťažovateľkou uplatnená pohľadávka je premlčaná. Okresný súd celkom bez právneho posúdenia ponechal skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť 26. augusta 2013 a k podaniu návrhu na vykonanie exekúcie došlo až 2. marca 2015. Rovnako sa okresný súd nezaoberal tým, že predmetom nároku sťažovateľky bolo splatenie zosplateného úveru, ktorý bol pôvodne splatný v splátkach, čo odôvodňuje použitie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorej ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

15. Vychádzajúc z uvedeného, je zrejmé, že aj pri odhliadnutí od tvrdenej nesprávnosti a ústavnej nekonformnosti právneho názoru okresného súdu by nebolo možné dospieť k tomu, že pohľadávka sťažovateľky nie je premlčaná. Pohľadávka sa stala splatnou najneskôr v novembri 2009, na rozhodcovskom súde bola uplatnená od októbra 2011 do augusta 2013 a v exekučnom konaní od marca 2015 do januára, resp. mája 2016, pričom žaloba bola na okresnom súde podaná 10. mája 2017. V období od splatnosti pohľadávky v novembri 2009 do jej uplatnenia na súde v máji 2017 pohľadávka viac ako 50 mesiacov nebola predmetom žiadneho konania, počas ktorého podľa § 112 Občianskeho zákonníka spočíva premlčacia doba.

16. Záver okresného súdu o premlčaní pohľadávky sťažovateľky nie je výsledkom arbitrárneho právneho názoru, ktorý by mal za následok porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahovo zhodného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom k následku v majetkovej sfére sťažovateľky v podobe nepriznania na súde uplatneného práva došlo v dôsledku ústavne konformného použitia inštitútu premlčania, ktorý pre účely vyrovnania záujmov veriteľa a dlžníka v prospech právnej istoty konštruuje nemožnosť priznania premlčaného práva v súdnom konaní. Preto ani nedošlo k porušeniu sťažovateľkinho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

IV.2. K právnenému názoru krajského súdu:

17. Záver všeobecných súdov o premlčaní nároku sťažovateľky nie je následkom porušenia jej základných práv. S ohľadom na to, že sťažovateľka poukazovala na ústavnú nekonformnosť právneho názoru v rozhodnutí krajského súdu, treba uviesť, že základné práva na súdnu ochranu sú zamerané na výsledok, ktorým je konečné rozhodnutie všeobecných súdov, ktoré musí zodpovedať požiadavke spravodlivosti konania ako celku (II. ÚS 155/08). Obdobne z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Komanický proti Slovenskej republike, rozsudok zo 4. júna 2002) vyplýva, že Európsky súd pre ľudské práva overuje, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. K tomu treba uviesť, že záver všeobecných súdov o zamietnutí žaloby sťažovateľky pre premlčanie jej nároku zodpovedá skutkovým okolnostiam veci, čo je zrejmé už z napadnutého rozhodnutia okresného súdu.

18. S ohľadom na to, že konanie pred všeobecnými súdmi bolo zakončené napadnutým rozhodnutím krajského súdu, bolo nevyhnutné vyjadriť sa aj k jeho rozhodujúcemu právnenému názoru. Potreba vysporiadať sa s ním vyplynula i z toho, že tento názor sa v argumentácii

napadnutého rozhodnutia objavil bez toho, aby bol použitý v predchádzajúcej argumentácii, či už okresného súdu alebo žalovanej.

19. Hoci sťažovateľka v odvolaní spochybňovala právny záver okresného súdu, krajský súd dospel k záveru, podľa ktorého pokiaľ v exekučnom konaní bol rozhodcovský rozsudok označený za nulitný z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, premlčacia doba v priebehu rozhodcovského a následného exekučného konania vôbec nespočívala. Išlo o výklad kogentnej normy § 112 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. Právny predchodca sťažovateľky si právo voči žalovanej uplatnil na rozhodcovskom súde a následne v exekučnom konaní. V prvom konaní vychádzal z platnosti písomne uzavretej rozhodcovskej doložky a v druhom konaní z vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku. Premlčacia doba po dobu trvania týchto konaní podľa krajského súdu neplynula, keďže ak bol rozhodcovský rozsudok v exekučnom konaní označený za nulitný pre jej neplatnosť, premlčacia doba v priebehu týchto konaní vôbec nespočívala. Tomuto záveru krajského súdu nepredchádza žiadna bližšia argumentácia okrem odkazov na ustálenú rozhodovaciu prax. Predovšetkým však chýba argumentácia vo vzťahu k samotnému zneniu § 112 Občianskeho zákonníka a zdôvodnenie toho, prečo iným príslušným orgánom nebol medzi stranami dojednaný rozhodcovský súd.

20. Rozhodcovská doložka, ktorá bola súčasťou dojednaných obchodných podmienok medzi stranami, nastolila subjektívny stav právnej istoty a právny predchodca sťažovateľky dôvodne vychádzal z tohto dojednania, keď si právo proti žalovanej uplatnil na rozhodcovskom súde. V čase tohto jeho úkonu nemal žiaden dôvod na to, aby rozumne predpokladal opak, ktorý spočíval v neskoršom posúdení neplatnosti rozhodcovskej doložky. Bolo by v rozpore s právnou istotou nastolenou stranami uzavretou zmluvou, aby sťažovateľka neplatnosť rozhodcovskej doložky predpokladala a konala v protiklade s ňou tak, že by si právo zo zmluvy uplatnila na súde. Sťažovateľka dôvodne vychádzala z nespochybného zmluvného dojednania a nárok si uplatnila na inom na základe zmluvy príslušnom orgáne. Stotožnenie sa so správnosťou záveru, že dojednaný a dovtedy, čo sa týka právomoci nespochybný rozhodcovský súd, nie je iným príslušným orgánom podľa § 112 Občianskeho zákonníka, by nevyhnutne viedlo nielen k tomu, že by sťažovateľka musela konať neracionálnym spôsobom, ale aj k popretiu zmyslu § 112 Občianskeho zákonníka, ktorého účelom je ochrana oprávnenej osoby pred plynutím premlčacej doby v prípade riadneho uplatnenia nároku v konaní, ktoré nevedlo k jeho právoplatnému priznaniu alebo k skutočnému vymoženiu. Preto tento výklad popiera účel a význam aplikovaného zákonného ustanovenia, čo vedie k jeho rozporu so základnými právami sťažovateľky.

21. Aj napriek tomu treba záver konania pred všeobecnými súdmi vnímať v jeho celku, ktorého určujúcim prvkom bolo ústavne konformné zamietnutie žaloby sťažovateľky na základe ústavne konformne aplikovaného zákonného práva okresným súdom. Preto v tejto súvislosti nie je dôvod na konštatovanie porušenia sťažovateľkou uvedených základných práv.

IV.3. K namietanému porušeniu princípu právnej istoty:

22. Sťažovateľka sa porušenia tvrdených základných práv domáhala v spojení s princípom právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, a to s ohľadom na to, že po skončení konania na všeobecných súdoch ústavný súd dospel v rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 11/2016 k záveru, že v spore aplikovaný

§ 5b zákona o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy. Podľa sťažovateľky preto použitím tohto ustanovenia v napadnutých rozhodnutiach došlo k porušeniu základných práv sťažovateľky. Tento argument sťažovateľky nie je správny, keďže podľa § 93 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) právoplatné rozhodnutia vydané v civilnom súdnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté inak ako podaním ústavnej sťažnosti. Všeobecné sudy v čase aplikácie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa správne vychádzali z predpokladu jeho súladu s ústavou. Aplikácia ustanovenia zákona, pri ktorom bol neskôr konštatovaný jeho nesúlady s ústavou, sama osebe nemôže viesť ku konštatovaniu porušenia základných práv v konaní o ústavnej sťažnosti, keďže práve opačný prístup by bol v rozpore s princípom právnej istoty v horizontálnom vzťahu sťažovateľky a žalovanej tak, ako vyplýva z čl. 1 ods. 1 ústavy.

23. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde pripája k odôvodneniu rozhodnutia odlišné stanovisko sudca Peter Straka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2021

Robert Šorl
predseda senátu